

CHARLIE PARKER

Side A

1. TIGER RAG
(La Rocca)	3'35
2. GROOVIN' HIGH
(J. B. „Dizzy” Gillespie, C. Parker)	4'37
3. BIG FOOT
(C. Parker)	4'32
4. ORNITHOLOGY
(B. Harris)	5'23

Side B

1. SLOW BOAT TO CHINA
(F. Loesser)	4'50
2. HALF NELSON
(M. Davis)	4'20
3. WHITE CHRISTMAS
(I. Berlin)	4'42
4. LITTLE WILLIE LEAPS
(M. Davis)	3'30

TIGER RAG was broadcast on September 20, 1947. Charlie Parker – alto sax, Dizzy Gillespie – trumpet, John La Porta – clarinet, Max Roach – drums, Ray Brown – bass, Lennie Tristano – piano, Billy Bauer – guitar; GROOVIN' HIGH, BIG FOOT, ORNITHOLOGY, SLOW BOAT TO CHINA were broadcast on December 11, 1948. Charlie Parker – alto sax, Miles Davis – trumpet, Al Haig – piano, Tommy Potter – bass, Max Roach – drums; HALF NELSON, WHITE CHRISTMAS, LITTLE WILLIE LEAPS were broadcast on December 25, 1948. Charlie Parker – alto sax, Kenny Dorham – trumpet, Al Haig – piano, Tommy Potter – bass, Max Roach – drums.

Twórca be-bopu, Charlie Parker, noszący przydomek „Bird” – ptak, to najoryginalniejsza i najbardziej inspirująca osobowość jazzowa naszych czasów. Biorąc pod uwagę wszystkie elementy muzyki jazzowej, zarówno tonalne jak i rytmiczne, harmoniczne i melodyczne, można stwierdzić, że działalność Birda wytyczyła nowe drogi jazzu na całe półwiecze. Najlepiej ujął to krytyk Leonard Feather, mówiąc, że „nie ma chyba żadnego młodego muzyka, poczynając od 1945 r., mogącego pochwalić się jakimkolwiek sukcesem na polu jazzu, który nie uległby, świadomie, czy nieświadomie, wpływom Parkera.”

Urodzony 29 sierpnia 1920 roku w Kansas City, był muzycznym samoukiem – nauczył się grać na saksofonie altowym słuchając gry Lestera Younga, saksofonisty tenorowego z orkiestry Count Basiego.

Muzycy zwrócili nań uwagę już w 1941 r. gdy był członkiem zespołu pianisty Jay McShanna i gdy w nagraniu utworu „Hootie Blues” wykonał krótką solówkę; nikt jednak wtedy nie przypuszczał, że jest to zapowiedź nowego stylu, jaki miał się narodzić w ciągu następnych paru lat.

Rok 1945 to pierwszy rok Birda – nagrywa wtedy wiele, a jego płyty nagrane z Dizzy Gillespiem i z własnym zespołem „Charlie Parker Re Boppers” stanowią obecnie klasykę.

Gdy tournée kalifornijskie, na jakie wybrał się z zespołem Gillespiego w końcu 1945 r., zakończyło się fiaskiem (nie była to wina Birda – po prostu publiczność nie była wtedy jeszcze przygotowana na przyjęcie tego rodzaju muzyki) przeżył swój pierwszy kryzys nerwowy i spędził ponad pół roku w szpitalu. Dopiero w maju 1947 r., wyleczony i pełen nowych sił, pojawił się znowu w Nowym Jorku – kilka następnych lat były najszcześniejszym i najbardziej twórczym okresem w jego życiu.

Nagrania zawarte na naszej płycie pochodzą właśnie z tego okresu, a dokonane zostały „na żywo”. Ponieważ działo się to jeszcze przed epoką taśmy magnetofonowej, zarejestrowano je na miękkich płytach, przeznaczonych do kilkakrotnego odtwarzania. Na szczęście dla nas, miłośników muzyki Birda, płyty te zachowały się do dzisiaj.

Utwór „Tiger Rag” jest fragmentem legendarnego „pojedyńku muzycznego” jaki odbył się na falach radiowych pomiędzy jazzmanami tradycyjnymi i nowoczesnymi. W tym plebiscycie radiosłuchaczy modern jazz zwyciężył bezapelacyjnie, w czym wiele zasługi Charliego.

Muzyków nowoczesnych prowadził znany krytyk Barry Ulanov, stąd ich nazwa „Barry Ulanov’s All Stars Modern Jazz Musicians”. Zespół stanowili czołowi jazzmani owych czasów: Parker i Gillespie – twórcy „nowego”, Max Roach – pierwszy perkusista i Ray Brown – pierwszy kontrabasista modern jazzu oraz Lennie Tristano, Billy Bauer i John LaPorta, którzy w następnych latach mieli stać się twórcami coolu, nowego kierunku w jazzie, mniej żywiołowego a bardziej intelektualnego niż be bop.

Pozostałe nagrania dokonane zostały w czasie dwóch koncertów w lokalu „Royal Roost” na Broadwayu, w którym Parker wtedy pracował. Dwa składy zespołu „Charlie Parker All Stars” z Miles Davisem (pierwszy koncert) i Kenny Dorhamem (drugi koncert), zaprezentują nam klasyczne utwory be bopu – „Groovin’ High”, wspólną kompozycję Gillespiego i Parkera, opartą na schemacie harmonicznym znanego standardu „Whispering”, po raz pierwszy nagrań przez „Dizzy Gillespie Sextet” w lutym 1945 r.; 12-taktowego bluesa „Big Foot”, oryginalną kompozycję Parkera; „Ornithology”, skomponowany przez trębacza Benny Harrisa w oparciu o schemat standardu „How High the Moon” oraz dwie kompozycje Davisa: „Half Nelson” i „Little Willie Leaps” przedstawione w czasie owej legendarnej sesji nagraniowej zespołu „Miles Davis All Stars” w sierpniu 1947 r., podczas której Parker grał na saksofonie tenorowym. Nawiasem mówiąc, nowsze badania wykazały, iż drugi z utworów, oparty na schemacie harmonicznym standardu „All God’s Chillun Got Rhythm”, wyszedł spod pióra Parkera. Utwory „Slow Boat to China” i „White Christmas”, związane z muzyką rozrywkową, zostały wykonane przez Parkera na zamówienie rzucone z sali.

Gdy Charlie Parker zmarł 12 marca 1955 r., żał po jego śmierci i pustkę jaka po nim została, trafnie wyraził kontrabasista Charlie Mingus mówiąc: „Większość muzyków czekała na kolejne nagrania Parkera, aby dowiedzieć się jak należy grać. Cóż teraz poczną?...”

Henryk Z. Choliński